

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D., a soudkyně JUDr. Ivy Hejdukové a Mgr. Jany Boškové ve věci

žalobkyně: [REDAKCE], narozená dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Knaizlem
sídlem Purkyňova 547/43, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupený advokátem Mgr. Liborem Michalcem
sídlem Bezručova 29, 301 00 Plzeň

o splnění povinností

o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 4. 2. 2021, č. j. 11 C 29/2021-26

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se ve výrocích I a II mění tak, že žalovaný je povinen předávat psa plemene [REDAKCE], nar. [REDAKCE], jménem [REDAKCE], číslo čipu [REDAKCE], k rukám žalobkyně v 1., 5., 9., 13., 17., 21., 25., 29., 33., 37., 41., 45. a 49. kalendářním týdnu v příslušném kalendářním roce, a to vždy pondělí v 18:00 hodin v místě bydliště žalovaného; žalobkyně je povinna předávat psa k rukám žalovaného ve 3., 7., 11., 15., 19., 23., 27., 31., 35., 39., 43., 47. a 51. kalendářním týdnu v příslušném kalendářním roce, a to vždy v pondělí v 18:00 hodin v místě bydliště žalobkyně.

Odůvodnění:

Napadeným usnesením soud návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření ze dne 27. 1. 2021 zamítl s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude žalobkyni vrácena jistota ve výši 10 000 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost zaplatit na účet České republiky – Okresního soudu Plzeň-jih soudní poplatek ve výši 1 000 Kč. Své rozhodnutí soud odůvodnil tím, že mezi účastníky byla ústně uzavřena dohoda o správě psa jakožto společné věci, kterou je možné měnit jen v zákonem stanovených případech. Žalovaný projevil vůli nepokračovat v dosavadní správě společné věci a psa si ponechat s ohledem na změnu poměrů mezi účastníky, kteří již nejsou partnery a každý z nich má svůj vlastní život. Předmětem dokazování ve věci samé pak bude dovodit, zda žalovaný tímto projevil vůli změnit dohodu o správě společné věci, či dosáhnout zrušení a vypořádání spoluvlastnictví.

Proti výročkům I a II podala žalobkyně včasné odvolání, v němž uvedla, že soud nedostatečně zohlednil zvláštní povahu psa jakožto společné věci (§ 494 o. z.). V případě živého tvora, který je nadaný smysly a má citové pouto ke svému pánovi (pánům), nelze automaticky a formalisticky aplikovat ustanovení o věcech. Na rozdíl od ostatních věcí v právním smyslu je pes živý tvor,

který má city, stárne a delší odloučení od jeho pána mu může způsobit psychickou újmu. V případě provádění dokazování lze předpokládat dlouhotrvající spor, kdy meritorní rozhodnutí již nebude pro účastníky řešením a bude zcela bez významu. Psovi je šest let, má silnou citovou vazbu k oběma účastníkům a delší odluka od žalobkyně může způsobit přetrhání citových vazeb. Vydání předběžného opatření, které bude reflektovat dosavadní dohodu účastníků týkající se „střídavé péče“ o psa, je jediným prozatímním a spravedlivým řešením do rozhodnutí ve věci samé, kterým lze předejít negativním dopadům protiprávního stavu, jež vyvolal žalovaný.

Žalovaný se ve svém písemném vyjádření s vydaným usnesením plně ztotožnil a nad rámec tohoto uvedl, že je výlučným vlastníkem psa [REDAKCE].

Odvolání žalobkyně je důvodné.

Z odůvodnění napadeného usnesení není zřejmé, zda soud vycházel též z § 494 o. z., dle kterého živé zvíře má zvláštní význam a hodnotu již jako smysly nadaný živý tvor. Živé zvíře není věcí a ustanovení o věcech se na živé zvíře použije obdobně jen v rozsahu, ve kterém to neodporuje jeho povaze.

Při hodnocení všech relevantních okolností dané věci je totiž zapotřebí přihlížet i k povaze zvířete jako živého tvora, a zvláště psa, který se na pána či pány silně fixuje a odloučení by způsobilo psychickou újmu jak jemu (viz usnesení NS 22 Cdo 1722/2018), tak žalobkyni. Se zvířetem nelze zacházet stejně jako s jinými hmotnými předměty, a nelze mechanicky aplikovat příslušná ustanovení občanského zákoníku o vlastnickém právu nebo o spoluvlastnictví a hospodaření se společnou věcí. Z těchto důvodů, jakož i proto, že zvíře má relativně krátký život, nelze s úpravou poměrů čekat až do vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. do jeho právní moci.

Odvolací soud proto dospěl k závěru, že je nutné prozatímně upravit poměry účastníků předběžným opatřením ve smyslu § 102 odst. 1 za použití § 76 odst. 1 písm. e) o. s. ř. Aniž by předjímal otázku vlastnického práva, považuje odvolací soud za významné, že – jak žalobkyně osvědčila – účastníci si koupili předmětného psa společně, neboť tehdy žili v družském poměru. Po ukončení partnerského soužití se dohodli na péči o psa, kterého si předávali vždy po jednom kalendářním týdnu většinou v místě bydliště toho, u koho se pes nacházel, a zhruba po jednom roce prodloužili tyto intervaly na dva týdny. Z sms komunikace mezi účastníky vyplývá, že neměli problém si psa předávat, stejně jako domlouvat se na případných jiných termínech a místech předání. Až 4. 1. 2021 žalovaný tuto dohodu přestal respektovat, když žalobkyni psa nepředal. Za zásadní pro rozhodnutí o zatímní úpravě poměrů nepovažuje odvolací soud s ohledem na shora uvedené obsah kupní smlouvy ze dne 5. 10. 2015 (ten jistě bude součástí v budoucnu prováděného dokazování a hodnocení soudem prvního stupně).

Za této situace není důvodu, aby do doby pravomocného rozhodnutí ve věci účastníci nadále nepečovali o psa dle předchozí dohody, a proto odvolací soud dle § 220 o. s. ř. změnil napadené usnesení ve smyslu návrhu žalobkyně. Přihlíží přitom k tomu, že nelze jednoznačně dovodit, zda psa více stresuje střídání prostředí u obou účastníků, či odloučení od žalobkyně, na kterou byl po dobu šesti let zvyklý a k níž si určitě vytvořil citovou vazbu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 14. května 2021

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Anetová.